

Vasadi Péter

Címtelen I.

1.

Meg vagyunk tömve dugig
 ronggyal
 s egy szóra fölhasadhatunk.
 Mindenki tudja azt a szót
 de hallgat róla
 keményen, mint az éjszaka.
 S tömjük tovább magunkat.
 Hiába öklendezzük vissza
 a cukorban edzett cédaságot
 egyre csak falni kell.
 Világ minden rongya régen
 elfogyott
 most tiszta újat gyártanak.
 Színük, formájuk tetszetős;
 lebeg, tépett, áttetsző s herseg
 is.
 Gömbölyödünk a pukkadásig.
 Az istenért, mielőtt önként
 meghasadnánk, maga ott
 álljon elő és mondja ki.
 Fölkel a hallgatag szegénység
 s morog kelletlenül:
 mindent megöl a „túl”, a „sok”.
 Hazudtok és hazudtatok.
 Hozhatjátok a koronámat
 kígyók, röffentők, ordasok.

2.

nem tudnak semmi fontosat. s nem értenek.
 a mai nap reggeltől estig megrohad kezükben.
 körös-körül a barna, penészes, lottyadt almahús
 az éveink.
 ki ültet el? ki öntöz? permetezni
 ki fogja almakertünk?
 el kell számolnunk majd a hajnalokkal.
 óriás viráguszályt terítve jó időben
 jött-e a tavasz. rágott-e rajta féreg,
 lisztharmat lepedéke zöldjét bevonta-e.

el kell számolnunk majd a levegővel.
 szók közt szünetben kilehelvén
 fertőztük-e. s mit gondol a tüdő
 mikor hajszálcsovecskéit gázzal, ólommal
 eltömik? ártatlanul szippantja be. ítéletként
 nő rajta daganat, mint fán fagyöngy.
 s el kell számolnunk az almafák mögött
 lappangó holdsütéssel, hogy nem borzolta
 hang, se hangtalan.
 elfeledted? vesszővel túrj a földbe ábrát.
 ferd föl betűidet a fészker meszelt falára.
 kik átszállnak fölöttünk, rád ismerjenek.
 különben egyre megy
 ha ciános árvíz mossza szét az almakertet
 vagy két kézbe fogva a villanyfűrészt, mint géppisztolyát
 egy reggelen csapat a dombon fölbukkan
 s megérkezik.

Címtelen II.

arvo pärtnek

1.

nem akarom, hogy végigszántson
 a szél a házon.
 szemmel tartom a redőnyrést
 ajtót, ablakot, a szellőzőket
 mint kapitány hajóhídról a víz
 színét s rétegeit:
 a gyilkos bálna hajóárnyékban
 készülődik.
 de folyton zárni a kaput
 bedeszkázni a nyílásokat
 nem kell és nem szabad.
 a falat érzem. a hullás
 faltjait. ha padló nyikorog
 lassacskán vénül-e? bútoraim
 a jelenések könyvébe vándorolnak.
 a mindenes polc függ szögön
 mint egy loggia, alatta lópatkó
 csattogás.
 ragyás páncélba bújt rómaiak
 az emeleteken a könyveim.

vázák békéje. virágzászló.
 bibliából a vércsík-szalagok.
 imaszíj, gyertyák, korpuszom
 hogy verhetetlen a lélek.
 kinyújtott ujjal tenyerem
 a levegőn; örvénylik-e?
 a függönyök utcát takarnak
 akár egy szentélyt. van szél
 mely mindent összedönt
 s mihelyt a szív vonóját leteszi
 fölsustorog.

2.

rólad szól ez az ének.
 szüneteiben a csönd ropog
 mint bakancs alatt a hó.
 függőlegesen szállnak föl
 hozzád
 az íjam röpítette szavak
 s magas pályákon csille-
 mondataim zakatolnak.
 sziszegés van és csörgés
 a zenében.
 növekvő fű neszezése vagy.
 s úr.
 ki lassan ül le trónjára
 mint a pápa.

jön majd minden oldalról a
 világosság, mintha egy gyűrű
 alakú nap kelne föl. és az a
 hurrá, testvérek, az a hurrá.

lent hagyott üveglakainkon
 kúszik föl a jégvirág, de
 erre a hangra megolvad
 s könnyezik visszafelé.